

Børne Blad

WALDR

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 32.

6te august 1893.

19de aarg.

Et natligt overfald.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leures det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Et natligt overfald.

(Med billedet.)

aa en fremspringende klippeaffats sad en varm juniaften to indianere foran en halv udslukket ild, hvorfra endnu en tynd, blaalig røg steg op i den stille aftenluft. De havde lagt sine buer og pilekogger ned ved siden af sig, medens de efter at have endt sit aftenmaaltid sad og stirrede ud i det fjerne med den for indianerne eiendommelige taushed.

Den ene af indianerne var en mand paa omtrent femti aar, høi og slank af best; hans dragt og krigerprydelser fortalte, at han var en høvding af cherokee'ernes stamme; den anden syntes neppe at være mere end sytten sommere gammel; han havde i modsætning til sin ældre ledsager et aabent, tiltalende ansigt, der undertiden antog et drømmende udtryk.

Solen var allerede nær ved at gaa ned bag de store skove i vest, da den ældre indianer efter nogle minutter at have lyttet opmærksomt, pludselig sprang op og lod sine øine fare hen over det landskab, som laa under dem.

„Se der, min brodersøn“, sagde han og vendte sig med hvissende stemme til den anden. „De hvide mænd har fundet veien til vore fiender, siouernes land.“

Rast var ynglingen ved hans side, og begge stirrede nysgjerrig ned mod bredderne af den flod, som gennemstrømmede den egn, som laa foran dem; og hvad de der saa,

var vel egnet til at fængsle deres opmærksomhed.

Det var en vogn, trukken af fire okser, som langsomt bevægede sig fremad; den var overtrukken med et seildugsdække; nogle bevæbnede mænd gik dels foran og dels bag, og et lidet stykke forud red et par ryttere. Vognen stansede gang paa gang; det saa ud, som om reiseelskabet enten var kommet paa gal vei eller stod i begreb med at se sig om efter et passende sted til at slaa leir for natten. Det sidste viste sig at være tilfældet; thi snart efter galloperede en rytter, som var redet nogle hundrede skridt i forveien, tilbage, og pegede hen mod en aaben flade foran dem ligesom for at vise, at han havde fundet en passende leirplads.

„De hvide mænd er ikke forsigtige“, bemærkede indianerhøvdingen med et spotf smil, idet han saa deres forberedelser til at slaa leir. „De vil sove i fiendens land. Siouerne vil snart være over dem.“

„Skal vi gaa ned, Sewegsina og hindre dem i at gjøre de blege ansigters leir til bytte?“ spurgte den yngre kriger sagte.

„Vi vil have øinene med os“, svarede høvdingen i en befalende tone, „og hvis vi kan forhindre det“, tilføjede han efter en liden stans — „saa skal siouerne intet bytte faa.“

Begge indianere blev derpaa siddende tause og med øinene rettede paa udbandrerne dernede.

Disse havde nu gjort holdt. Nogle mænd havde fundet en del tør ved, og snart blussede et mægtigt baal iveiret. En stor kjedel var hængt over ilden; den rytter, som havde løftet to kvinder ud af vognen, medens en ung neger spændte offerne fra og syngende drev dem ned til floden. Knapt en halv time senere var hele selskabet leiret om kogestedet og saa optaget med sit maaltid, at de ikke syntes at frygte det mindste for nogen fare.

Snart begyndte det at mørkne, og man

ordnede sig for natten. Negeren og en anden ung, kraftig mand skulde holde vagt de første timer, og bevæbnede med geværer vandrede de frem og tilbage i nattens stilhed. Paa et af mos og tørre blade dannet leie havde de to kvinder taget plads nærmest ilden; de var af meget forskjellig alder; den ene kunde være omtrent femti aar, medens den anden knapt havde fyldt sit sekstende; begge saa blege ud, og deres ansigter bar tydelige præg af sorg og lidelse. Ved siden af dem sad en mand, indhyllet i et tykt uldtæppe, og stirrede ufrabendt ind i ilden; et tykt, graat skjæg omgav hans rynkede ansigt, og hans graanede haar viste, at han allerede var langt oppe i aarene. Desuden laa der omkring haalet fire unge, kraftige mænd i sine bedste aar.

Medens negeren og hans herre vandrede frem og tilbage og opmærksomt spejdede til alle kanter, var efterhaanden alle de andre faldne i en dyb, bedøvende søvn. Naar de to vagtposter kom i nærheden af hinanden, vekslede de gjerne nogle ord, hvortil den unge negers snakkelsalighed som regel gav anledning. „Gamle massa og misfes sover — alle sover“, hviskede han sagte. „Men Dred og massa William holder god vagt“, tilspøiede han, idet han med ikke ringe selvfølelse saa sig omkring.

„Seg haaber, vi har overstaaet det værste af reisen nu“, svarede den unge mand. „Naar vi først har de blaa bjerge bag os, kan vi føle os mere trygge.“

Negeren vilde fortsætte samtalen, men idetsamme bragte en svag, neppe hørlig lyd, som om nogen traadte paa en tør gren, ham til at lytte. Med geværet færdigt til at skyde rettede han sine lysende øjne gjennemborende henimod en del tæt kratkov et stykke borte. Ogsaa hans unge herre havde hørt lyden og sneg sig saa stille som mulig nogle skridt henover i den retning, hvorfra lyden var kommen. Derpaa blev han staaende og lytte en stund.

„Det var vist ikke noget!“ sagde han tilsidst med dæmpet stemme. „Formodentlig blot et vindpust! Gaa tilbage til din post, Dred, og vær ved godt mod. Ved midnat vil mine brødre afløse os.“

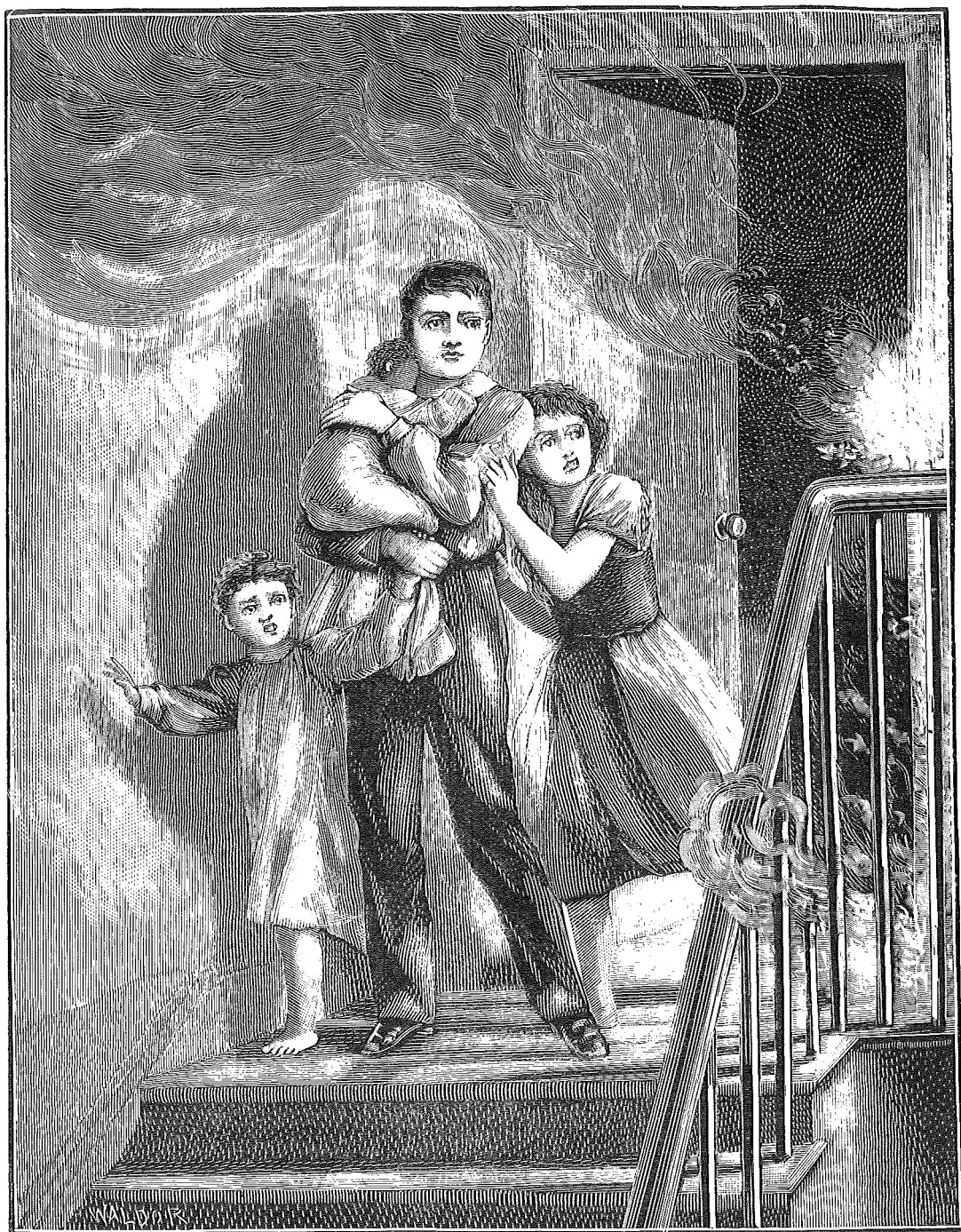
Negeren adlød øieblikkelig befalingen og vandrede langsomt i en anden retning, medens William med et udtryk af sorg og ængstelse, støttet mod sit gevær, lod blikket hvile paa sine hjæere, som laa og sov omkring haalet, der nu næsten var sluknet. Da Dreds stikkelse var forsvundet i mørket, og da han befandt sig alene, fik han en stærk følelse af det store ansvar, som hvilede paa ham, skjønt dette samtidig ogsaa fyldte ham med en vis stolthed.

Omtrent en halv time senere blev han vækket af sine betragtninger ved et ugleffrig. Alter rettedes hans øie henimod kratkoven, og en pludselig skræk greb ham ved at opdage en tydelig bevægelse i buskene; det blæste ikke det mindste vindpust, saa det maatte være levende væsener. Den hjælle unge mand gjenbandt dog snart sin fatning; med geværet færdigt til skud nærmede han sig det mistænkelige sted; men da han naaede frem, mente han, at han alligevel maatte have taget fejl; thi alt var stille ligesom før. Han vilde allerede vende tilbage til sin post, da et hæft ugleffrig lyd fra den kant, hvor negeren havde sin post, og i næste øieblik efterfulgtes det af et skud og et frygteligt gjennemtrængende skrig.

„Indianerne!“ udbrød William og styrkede hen til leiren, saa hurtig han kunde; men medens han sprang henover langs skovranden, blev han pludselig greben omkring fødderne af en jernstærk haand og tumlede overende. Hans gevær gik af under faldet, og samtidig hørtes indianernes krigsskrig rundt omkring. Med fortvilelsens kraft søgte den unge mand at reise sig op, men forgjæves. En indianer havde sat sit knæ mod hans bryst og svang med lynende øine sin stridsøkse over hans hoved. Der paafulgte

I blomsterkurven.

Omgiwet af flammer.

nu en kort, voldsom kamp, og William merkede allerede, hvorledes hans kræfter begyndte at svigte, da et nyt raab hørtes i nærheden, og indianeren styrtede til jorden dødelig rammet af en skarp pil.

Neppe var William befriet fra sin fiende, før han styrtede henover mod leiren. For et øieblik siden havde han hørt vild larm og støi fra den kant, men nu var alt stille, og da han nærmede sig, fik han til sin forbauselse se nogle mørke indianerskikkelser skyndsomt tage slugten henad sletten, medens to andre indianere med sine stridsøkser i haanden stod ved siden af den omslyrte vogn uden at sige et ord.

„Gud være lovet, at I er reddede og uskadede!“ udbrød William; men da han intet andet svar fik, end at den unge pige med en forkrækket mine pegede hen paa hans mør, som laa ved siden af hende, følte han sig pludselig greben af en forfærdelig anelse: han styrtede hen til den kjære skikkelse, idet et smertenskrig kom fra hans læber. En indianers øie havde dræbt den dyrebare moder.

Med stum smerte trængte far og børn sig om den kjære afdøde, som var bleven overrasket i søvnens arme af de blodstørste vilde, fjærend endnu mændene var komne paa benene. Endog i de to indianeres øie viste sig spor af dyb medfølelse ved dette syn.

Den gamle mand sagde ikke et ord; den kampagtige hullen, som trængte sig frem fra de tæt sammenknebne læber, og hans skjælvende legeme gav sterkere bevis om hans hjælesmerte end aldrig saa mange taarer. Den yngste af indianerne havde imidlertid kastet mere brænde paa baalet, saa dette atter var blussset op og kastede et flammende lysstjær over omgivelserne. Med en haandbevægelse gav han tegn til de andre, at han vilde være alene, og da disse i blind lydhed mod familiehovedet havde trukket sig tilbage til den anden side af baalet, knælede han ned i bøn til Gud.

Da faderen havde endt sin bøn, reiste han

sig atter og begyndte derpaa med skjælvende stemme: „Endnu en nat som denne, og indianernes stridsøkser vil have endt sit verk. Vi tænkte at finde lykke i det fjerne land, men af, isteden derfor er jeg ræd for, at jeg kommer til at miste alt det, som er mig kjært og dyrebart i denne verden.“

Pludselig faldt hans øie paa de to indianere, som han hidtil ikke havde bemærket. Et udtryk af forbauselse og skræk viste sig i hans ansigt, og med bævende stemme udbrød han til sine sønner: „Ederes moders mordere er midt iblandt eder!“

„Nei, det er vore reddere“, afbrød William ham. „De er vistnok rødhuder de ogsaa, men hjælle venner, der har illet til vor hjælp og friet os fra sine fiender Siouernes moderhaand. Er det ikke saa?“ sagde han, henvendt til den ældste af de to krigere, der ikke var nogen anden end Tewessina, som vi lærte at kjende i begyndelsen af vor fortælling.

„Siouerne er børn og flygter for de Cherokeeiske krigere“, svarede Tewessina med den største ro.

„I har reddet vort liv“, vedblev William, „og hvis I vil bringe os sikkert frem til Fort Raleigh, saa skal I blive rigelig lønede. Ikke sandt, far?“

Denne lovede høvdingen et gebær, hvis han bragte ham og hans familie i god behold frem til det nævnte sted, og Tewessinas øie lyste af glæde ved dette løfte; thi ildvaaben var dengang endnu fjeldne blandt indianerne.

„Godt“, svarede den røde kriger. „De blege ansigter kan være rolige. Tewessina og Tuscarora skal følge med og vise eder sikker vei.“

Næste morgen stod hele familien samlet om en netop tilkasket grav, hvori den kjære havde fundet et sidste hvilested, og saa drog de atter videre med dyb sorg og smerte i sit hjerte, men med sine to nye indianiske venner til førere.

Hold, hvad du lover.

Nei, jeg lovede min mor, at jeg skulde være hjemme klokken seks." — "Na, pyt, hvad gjør det, om hun venter en time." — "Hun vilde blive ængstelig, og jeg vilde bryde mit ord." — "Ba, jeg vilde ikke hænge saadan i min moders skjærter", svarede Knud og lo spottende. — "Min moders skjærter er for smaa til, at jeg kan faa plads i dem med", svarede Henrik med et skjelmst smil. — "Du ved meget godt, hvad jeg mener, gjør dig ikke dum, kan du ikke blive lidt endnu?" — "Jeg kan, men jeg vil ikke; jeg har lovet mor at komme hjem og jeg vil holde mit ord."

"Det var rigtig svaret, gut", sagde en mandlig stemme bag ved begge gutterne, og en haand lagdes paa Henriks skulder.

Han vendte sig om og saa en ældre mand, som tilfældig havde hørt gutternes ord.

"En stor mand", sagde den gamle, "gav engang en yngling det raad, at rive sig løs fra saadanne venner, som ringeagter den lydigbed, man skylder sin mor, og jeg kan af egen erfaring bekræfte, at det er et godt raad for et ungt menneske. Mine kameraters snat om unødvendig lydigbed og pligtophydelse bragte mig til fald. Jeg skammede mig over ikke at vise mig lige saa selvstændig som mine venner, og da de gjorde nar af min mor, lo jeg med dem. Gud forlade mig det." Den gamles røst bævede af rørselse.

"Den dag kom", fortsatte han med taarer i sine øine, "da jeg med glæde vilde have ofret alt for at vise lydigbed mod min mor, men da var det forsent. Derfor vil jeg sige til hver yngling, jeg møder paa min vei: Bryd aldrig det løfte, du giver din mor. Dersom nogen raader dig til at blive fri fra din moders formaninger, stil dig da fra denne utro ven og slut dig nærmere til din mor. Det vil ikke alene glæde hende, men det vil ogsaa gjøre dig selv lykkelig,

for din mor er den bedste ven, du har her paa jord, og ved at hædre hende fremmer du dit eget vel. Den, som er en god søn, bliver ogsaa en god mand; og de, som agter og ærer sine forældre, velsignes særlig af Gud." — Den gamle sagde farvel og begge gutterne tog luerne af. Da Henrik nu vilde begive sig paa hjemveien, fulgte Knud ham.

"Han havde ret", sagde denne, da de havde gaaet lidt, "og du med, Henrik; jeg skammer mig over at have talt, som jeg gjorde, men du skal aldrig mere høre saadant noget af min mund."

Lods en.

Mange mennesker mener, at de maa prøve alle mulige ting for at kunne have en begrundet mening. Saa prøver de da ogsaa synden; og synden er sød som — arsenik. Saa sker det da let, at folk kommer saaledes ind i sliig prøvelse, at de ikke mere kommer ud derfra, men bliver hængende deri, som fluen paa det giftige sukkerpapir, og gaar jammerlig tilgrunde. Sætningen er falf. Man skal ikke prøve alle ting. En lods blev engang spurgt, om han kjendte alle farlige klipper og rev langs kysten. Han svarede: "Nei! Og det er heller ikke nødvendigt; nødvendigt er blot dette, at jeg nøiagtig ved, hvor der ingen saadanne klipper og rev er." Netop saaledes er det ogsaa bevendt med vor fart gennem livet. Vil vi sikkert tilbagelægge den og naa den evige, himmelske saligheds stille, trygge havn, saa er der kun et, som er nødvendigt for os at vide, nemlig: ad hvilken vei vi kan undgaa alle fare, som truer os. Denne vei viser bibelen os klart og tydelig. Jesus selv er veien; og den, som af hjertet tror paa ham, kommer velbeholden frem; men den, som ikke tror paa ham, han vil ikke komme paa den rette vei, om han end kjendte alle hemmeligheder.

Forældrenes største ønske.

Hlavs fader var bonde og hed Nordgaard; han havde ikke flere børn end denne gut, som han derfor ogsaa holdt usigelig meget af.

Engang da Nordgaard sad sammen med sin kone og spiste tilaftens, sagde han til hende: „Hvad tror du, jeg helst vilde ønske af alt her i verden?“

„Kanskje du mener at vinde en stor sum i lotteriet, saa vi kunde betale al gjæld, som endnu er paa gaarden?“

„Nei,“ sagde Nordgaard, „mit største ønske her i verden er, at vor Olav maa blive et brav menneske.“

„Ja,“ sagde hans kone, „derom beder jeg ogsaa hver eneste aften til Gud.“

Nordgaard søgte efter bedste evne at give sin søn en god opdragelse. Han lod ham føle baade kjærlighed og strenghed. Han fik mangelags morsomme legetoi, men bag spejlet havde ogsaa riset sin plads.

Engang rammedes Nordgaard af en meget alvorlig ulykke, idet hans gaard brændte ned. Om aftenen havde solen kastet sine sidste stråler paa en smuk, staselig gaard; om morgenen var der ikke andet igjen end en askehø.

Med taarer i øinene stod Nordgaard foran de rygende ruiner. Han og hans familie var paa en eneste nat blevne fattige. Olav holdt sin fader i haanden, og ogsaa nedad hans kinder trillede en taare.

„Alt, kjære far,“ sagde han „hvorledes skal det nu gaa os! Bare vi kunde faa bygget vort hus op igjen!“

„Ja,“ sagde faderen, „det ønskede ogsaa jeg af hjertet og vilde hele mit liv være Gud taknemmelig derfor. Men jeg har dog et endnu inderligere ønske, og det er, at min kjære Olav maa blive et brav, fromt menneske.“

Skjønt Olav dengang ikke var gammel, gif disse ord ham dybt til hjertet, og han

glemte dem ikke hele sit liv, og det var altid hans lyst paa enhver maade at kunne glæde baade forældre og lærere. Og saaledes tog han til ikke alene i alder men ogsaa i yndest hos baade Gud og mennesker.

Nordgaard blev ikke istand til at opbygge sin gaard igjen. Han maatte tage ud som arbejder og tjene sit brød i andres tjeneste. Men albrig hørte man ham klage eller være misfornøiet; tværtimod syntes han at være det lykkeligste menneske, man kunde tænke sig. Og hvorfor! Jo, fordi han havde faaet sit højeste jordiske ønske opfyldt. Hans kjære Olav var en brav og from mand, som blot gjorde sine forældre glæde.

Men I, børn, gjør I eders forældre glæde?

Omgivet af flammer.

(Se billedet.)

Hun den, der har oplevet det, ved, hvad det vil sige pludselig at vaagne om natten ved brandraab og opdage, at det er i ens eget hjem, det brænder.

Se de fire søskende paa vort billede. Omgivne af røg og flammer klynger søster og broder sig ængstelig ind til den ældre gut med den lille paa sin arm. Det brænder omkring dem; de har maattet skynde sig ud for at redde livet og har ikke engang faaet tid til at tage de nødvendige klæder paa.

Den værste fare er dog allerede over; de er ude af selve huset, kun en liden trappe fører ned til gaden. I næste øieblik er de reddede, og venlige naboer tager sig af de smaa.

Men brandnattens rædsler vil sent udslettes af de smaa's erindring.

Oplosning paa bogstavgaader i no. 30.

I. Mikodemus. II. Sognefjorden.

Billedgaade.

D

T

L

DS